

різних галузях економіки, зокрема у сфері АПК, авіації (літакобудуванні), легкій промисловості та ін. Тому, необхідним є забезпечення ефективного захисту прав суб'єктів господарювання у сфері лізингу, створення організаційно-правового забезпечення та визначення на законодавчому рівні основ правового регулювання лізингових відносин.

1. Краковська А. Лізингова галузь в Україні: тенденції та рекомендації для зростання: Аналітичний звіт. К. 2018. 36 с.

2. Багатомовний юридичний словник-довідник / І. О. Голубовська, В. М. Шовковий, О. М. Лефтерова та ін. К. : Видавничо-поліграфічний центр "Київський університет", 2012. 543 с.

3. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 року (зі змінами і допов.). URL <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>

4. Малишко В. М. Правова природа лізингу. *Юридичний вісник. Повітряне і космічне право*. 2015. № 1. С. 121-124.

5. Господарський Кодекс України № 436-IV від 16 січ. 2003 р. URL <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15#Text>

6. Про фінансовий лізинг: Закон України від 16 грудня 1997 р. URL <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/723/97-%D0%B2%D1%80#Text>

7. Ванькович Д. Нормативно-правове забезпечення лізингової діяльності в Україні та шляхи його удосконалення. *Економічний аналіз*. 2013. Т. 12(2). С. 188-192.

8. Рудакова К. В. Проблеми нормативно-правового регулювання лізингових операцій в Україні та шляхи їх вирішення. *Управління розвитком*. 2014. № 6. С. 45-47.

Балагурак В. В.

здобувач вищої освіти юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Карпенко Р. В.

кандидат юридичних наук,
старший викладач кафедри
цивільно-правових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

РЕАЛІЗАЦІЯ ПРАВА НА ЗЕМЛЮ: АСПЕКТИ ЦИВІЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Територія нашої держави є доволі багатою на земельні ділянки. За останні роки було впроваджено нові можливості та обмеження щодо користування та набуття права власності на земельну ділянку. Зміни до Земельно-

го кодексу України, цивільного законодавства внесуть і нововведення 2020-го року. Набуття права власності на землю містить особливості які повинна знати кожна людина яка реалізує це право. Чіткого розмежування умов набуття права власності на земельну ділянку в законодавстві не існує. Тому дане питання є доволі актуальним, багатограним та потребує детального дослідження. Право власності на землю гарантоване та закріплене Конституцією України. Відповідно до статті 14 Конституції України земля є основним національним багатством, що перебуває під особливою охороною держави. Право власності на землю гарантується. Це право набувається і реалізується громадянами, юридичними особами та державою виключно відповідно до закону [1]. Це право також прописано. У Земельному кодексі України тау цивільному законодавстві. Громадяни України мають гарантовану законодавством можливість безоплатно отримати земельну ділянку, але обсяг цієї ділянки є невеликим та визначений Земельним кодексом України. Але в реальній дійсності цю можливість реалізувати дуже важко. Для початку потрібно зібрати незрозумілий пакет документів і взагалі ця процедура є доволі довгою та складною та без стовідсоткового результату. Право власності на землю містить доволі складний та специфічний характер.

Це можна спостерігати як найменше в тому, що його реалізація підпадає під дію цивільного та земельного законодавства. В цілому право власності стосується норм цивільного законодавства, а конкретно право власності на землю — як і цивільного, так і земельного законодавства. Земельна ділянка як об'єкт цивільного права формується під час державної реєстрації права на власність.

Як говорив сучасний літератор Іван Іваничук “ право на землю мають тільки ті, хто пролив за неї кров” в реальній дійсності це не так, адже іноземні громадяни також мають право власності на землю але тільки в обмежених можливостях. Відповідно до статті 374 Цивільного кодексу України суб'єктами права власності на землю (земельну ділянку) є фізичні особи, юридичні особи, держава, територіальні громади. Іноземці, особи без громадянства можуть набувати право власності на землю (земельні ділянки) відповідно до закону. Іноземні юридичні особи, іноземні держави та міжнародні організації можуть бути суб'єктами права власності на землю (земельну ділянку) у випадках, встановлених законом [2]. Іноземці частіше всього набувають це право отримавши земельну ділянку у спадщину. Також вони можуть отримати право власності на земельну ділянку шляхом придбання за цивільно-правовими угодами, наприклад за договором купівлю-продажу, дарування та іншими. Також вони можуть приватизувати земельну ділянку, на якій розташоване нерухоме майно, в такому випадку вони набувають право власності на неї. Але вони можуть купувати тільки ділянки несільськогосподарського призначення, а єдиною підставою набуття права власності на земельну ділянку сільськогосподарського призначення є саме прийняття спадщини. В нормах Земельного кодексу України встановлено заборону купівлі-продажу

або інші способи відчуження земельної ділянки сільськогосподарського призначення, але ці норми не поширюються на дані правовідносини, адже стаття Земельного кодексу стосовно прийняття спадщини іноземцями містить імперативну норму. Тому законодавство захищає інтереси іноземців та осіб без громадянства та чітко визначає умови та підстави набуття права власності на землю.

Відповідно до Конституції власником земель України є народ. Але на жаль за всі роки незалежності громадяни та к іне отримали вільного права користуватися та розпоряджатися землею. Це є однією з причин бідності населення. Погрібний О. говорив, що багатоманітність форм власності на землю, природно, передбачає існування значної кількості власників землі. Вони потребують обміну між собою об'єктами природи. Тому потрібен земельний ринок. Пропозиція землі обмежена, і жодне західне законодавство не змогло винайти механізм успішної нейтралізації цієї монопольної влади. Цей монополізм дозволяє власникам землі диктувати свої умовиспекулювати земельними ділянками у вузько корисних цілях [3, с. 172]. Тому Україна потребує земельної реформи яка дасть можливість збільшити доходи мешканців села, здатність легальних інвестицій, розвивати фермерство та агропромисловість, встановити ринкові ціни на землю та багато інших можливостей. Новий закон передбачає право на купівлю землі, але лише громадянами України, в подальшому, 2024-му році це право поширюватиметься і на юридичних осіб, з умовою кінцевого власника громадянина України, до суб'єктів також будуть віднесені банки, але лише за стягнення її як кредитором. Деякий прошарок населення вважає що у подальшому цей закон буде передбачати можливість іноземців через деякий час придбати у власність земельну ділянку, що обмежить можливості громадян на отримання у власність землю, так як більшість населення не має можливості придбати її. Але поки він не містить такої можливості. Держава запевняє що вся українська земля не буде продана, іноземці не зможуть купувати земельні ділянки та ще купу різних переконань з приводу збереження українських земель. Тому сподіваємося, що земельна реформа стане одним із кроком розвитку господарства, економіки та в цілому України, а не кроком до занепаду країни. Отже, право власності на землю є складним інститутом не тільки в сфері права, а і в будь-яких інших сферах життя суспільства. У законодавстві існує багато прогалин щодо умов набуття права власності на земельну ділянку. Необхідність конкретизації норм зумовлена неузгодженістю понять “підстави” та “умови” яка буде в подальшому приводити до плутанини понять. Земельна реформа повинна стати кроком до розбудови держави.

1. Конституція України від 28 червня 1996 року. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141 (зі змінами внесеними Законом України «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» від 02 червня 2016 року. Відомості Верховної Ради України. 2016. № 28. Ст. 532).

2. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. № 435-IV. Відомості Верховної Ра-

ди України. 2003. № 40-44. Ст. 356 (зі змінами та доповненнями).

3. Погребной А. А. Исторический опыт рационального пользования земельными ресурсами в России и зарубежных странах. *Юридична освіта і правова держава (до 150-річчя юридичного інституту ОДУ): Зб. наук. праць*. Одеса: Астропринт, 1997. С. 168-175.

Виноградова А. С.

здобувач вищої освіти
юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Карпенко Р. В.

кандидат юридичних наук,
старший викладач кафедри
цивільно-правових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПРОБЛЕМИ АДАПТАЦІЇ АГРАРНОГО ЗАКОНОДАВСТВА ДО ЗАКОНОДАВСТВА ЄС

Орієнтуючись на досвід нормотворчої діяльності членів ЄС, необхідно максимально визначити й реалізувати правові норми та принципи національної правової системи, з урахуванням норм і принципів європейського права. Відповідно до стратегії євроінтеграції нашої держави, адаптація законодавства України до законодавства ЄС полягає в зближенні національного законодавства із сучасною європейською системою права, що забезпечить розвиток, аграрного підприємництва, соціальної активності громадян України, економічний розвиток держави в межах ЄС, сприятиме поступовому зростанню рівня життя населення. Володіючи великим агропромисловим потенціалом, Україна прагне брати активну участь у міжнародній кооперації по формуванню міжнародної продовольчої системи. Країна була й продовжує залишатися лідером харчової і сільськогосподарської продукції на світовому ринку. З кінця 90-х років ХХ ст. українські зернові й олійні культури поставляються також до країн близького Сходу, Східної Європи та ЄС [1]. Відстає експорт молочної продукції й продуктів високого ступеня переробки. Проте для більшості вітчизняних аграрних товаровиробників європейський ринок залишається недоступним. Наявність численних перешкод обумовлена невідповідністю вимогам ЄС і ВТО існуючого правового й організаційного забезпечення безпеки сільгосппродукції, захисту конкуренції, порядку надання державної підтримки сільськогосподарським товаровиробникам та ін-